

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 2. april 2018

Kirkedag: 2. påskedag/B

Tekst: Sl 16,5-11; 1 Kor, 15,12-20; Joh 20,1-18

Salmer:

LL: 224 * 235 * 242 * 241 * 474 * 233

Igennem de fleste af påskedagene har jeg i prædikenerne haft en udtalt rød tråd med den ene overfor de mange. Palmesøndag salvede den ene, Maria, Jesus, mens de mange i folkeskaren hyldede ham med palmegrene og hosianna-råb ved indtoget i Jerusalem. Skærtorsdag var det Jesus som den ene overfor de mange, i beretningen om Jesus, der vaskede disciplenes fødder. Langfredag bar den ene, Jesus, de manges synd, vores synd. I går påskedag var denne røde tråd ikke så udtalt. Men indirekte nævnte jeg den. Den ene, den opstandne Jesus, og budskabet – og dermed også betydningen og konsekvenserne – forkyndt for de mange, for disciplene ved kvinderne ved graven, eller endnu bedre, som også nævnt i går: Matthäusevangeliets opstandelsesberetning er universel.

Den røde tråd ”knækker” i dag. Den knækker i det, der for mig er af allerstørste betydning. Hvis man vil, så kan man godt finde denne røde tråd i opstandelsesevangeliet hos Johannes; men, det ligger i underforståelsen, mellem linierne – og dog. Det kommer jeg tilbage til. Tydeligst er i dag den ene overfor den ene. Jesus og Maria i gravhaven.

Der er rigtig meget at dvæle ved i denne beretning om opstandelsen. Meget mere end det er muligt at komme omkring ved en gudstjeneste. Og i lyset af den røde tråd, så skal vi dvæle ved mødet mellem Maria og Jesus. Den ene og den ene. Og det skal vi, fordi det er uhyre vigtigt. Vigtigt i sammenhæng

eller modsætning med gårsdagens universelle forkyndelse. I dag er den individuel. I går var det vigtigt, at disciplene fik besked om opstandelsen, og ikke længe efter hos Matthæus, sendes disciplene ud i hele verden. I dag er det vigtigt, at Maria får besked og møder Jesus. I dag er det vigtigt, at vi ser budskabet om den tomme grav som et budskab om Jesu opstandelse for os og med betydningen gældende for os. I dag er det vigtigt, at vi ser Jesus som opstanden. Den ene og den ene; Jesus og os.

Allerførst så synes jeg, at Johannes' fortælling om hele hændelsesforløbet ved graven påskemorgen er en fantastisk fortælling. Jeg synes, den er fantastisk smuk. Jeg synes, den er helt enormt nærværende. Jeg synes, at det er som om, jeg bliver taget i hånden, eller lige frem taget om.

Rent teknisk, så er der nogle ting, der ikke følger helt samme handlingsforløb hos Johannes som hos de andre evangelister. Jeg tror ikke, at det skyldes, at de ikke kan finde ud af, hvad der egentlig er sket. Jeg tror, at der er det samme på færde for evangelisterne, som der er for mig og mine kolleger, når vi skal prædike i vore kirker. Vi rammes af noget forskelligt i teksterne, og derfor prædiker vi også forskelligt. Vi rammes af noget forskelligt, fordi det er forskelligt, hvordan vi får åbnet øjnene og ser Jesu herlighed. Johannes er da udmærket klar over englene og de andre ting, som de andre evangelister fortæller om. Men Johannes er særligt blevet slået af disse hændelser i evangelierne, hvorom han fortæller. De har fået ham til at se Jesu herlighed, og han kan se en pointe med, at det også kan få andres øjne op. Jeg tror, at Johannes har tænkt, at de andre evangelister har ret i deres opstandelsesforkyndelse. Men, der skete jo også..., og det betyder jo... - og så har Johannes valgt at fortælle, som han gør.

Jeg kan ikke undgå at blive helt rørt, når vi kommer til dér i beretningen, hvor Maria græder. Hun græder, fordi Jesus ikke længere er hos hende. Det kan ikke blive mere dagligdags. Maria gør jo bare det, som vi alle har gjort eller kommer til, nemlig at stå ved en grav og græde. Græde i bristede forventninger og håb, græde i afmagt og fortvivelse, græde i smerten over bristede kærlighedsbånd. Græde i sorg og savn. (Har I tænkt over, hvor fantastisk det faktisk er, at vi kan græde, for gråd er jo også lindrende).

Hvis vi for et øjeblik tager afsæt i situationen med den grædende Maria ved graven, og det kan vi gøre, fordi vi ved, hvad Maria ikke ved på dét tidspunkt, at Jesus er opstået, så er Marias situation jo ikke kun aktuel omkring dødsfald. Det kunne lige så godt være andre situationer, hvor vort liv pludselig befinder sig i bristede forventninger og håb, afmagt og fortvivelse og bristede kærlighedsbånd. Det behøver ikke være noget så uopretteligt som et dødsfald, der bringer vort liv ud i de omstændigheder. Men ved et dødsfald er der bare ingen vej tilbage. Det er så tit, at jeg hører i samtaler med efterlevende ved dødsfald, selv ved meget alvorlige og langvarige syge- og dødsforløb, at mennesker siger: Vi håbede jo hele tiden. Vi håber, ofte næsten helt til sidste åndedrag. Det sker tit, at det først er da, at håbet endegyldigt forlader os.

Da Jesus hang på korset, da råbte han: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Jesus var Gud-forladt. Maria er i fuldstændig samme situation. Dog er der den forskel, at Jesus har ikke på den måde forladt, han er ikke gået fra hende, han er taget fra hende. Men Maria så i Menneskesønnen Guds Søn. Og nu har hun ham ikke mere. Maria er Gud-forladt. Det må være noget af det værste at komme ud for at føle. Det er aldrig blevet lovet os, at vi ikke skal miste alt og alle på denne jord.

Men hvis vi også mister Gud, så er der intet tilbage andet end fortabelse.

Men det er også noget pjat at føle sådan, kan nogle finde på at tænke, endda også at sige. Men andre mennesker kan ikke tillade sig at dømmе om vore følelser. Når jeg føler mig forladt og fortabt, skal der ikke komme nogen og sige, at det ikke har noget på sig. For det har det, når jeg føler det.

Og det er heller ikke det, Maria oplever ved graven. Og hvor jeg dog elsker denne beretning. Den er så dejlig fri for fordomme. Den er så dejlig fri for løftede pegefingre. Den er så dejlig fri for tag-dig-nu-sammen-tanker. Maria bliver taget alvorlig i sin sorg. Maria bliver mødt i sin sorg og fortvivlelse. Maria bliver mødt af den opstandne Jesus, der spørger ind til hendes gråd og sorg. Han spørger ind til hende. Han bekymrer sig om hende. Hun burde have forstået, for Jesus har jo forudsagt det flere gange. Men det sker bare så tit, at når livet går helt ind i livet på os og rører ved alle vore følelser på en gang, så kan det altså være meget svært at forstå. Og der kommer ikke én bebrejdelse fra Jesus. Jesus giver udtryk for, at han vil tage sig af hende, hjælpe hende.

Nu springer vi lige lidt. Maria kender Jesus igen. Maria ser også, at det er Jesus, der er hos hende. Den opstandne Jesus. Hendes mester. Hun ser, at hun er ikke Gud-forladt. Jesus er hos hende.

For mig er Johannes' forkyndelse af Jesu opstandelse forkyndelse af, at fordi Jesus er opstået og levende, så kan han komme til os i nødens stund. Han har muligheden, fordi han er levende.

Og det er også forkyndelsen af, at for Jesus er det vigtigt, at møde den ene, at den ene ser ham i opstandelsen. Opstandelsen har ikke kun universel betydning som verdens igenfødsel, men også betydning for det enkelte menneske. Som det betød livet for Maria, sådan må det også betyde livet for os. Uden Jesu opstandelse, så er også vort liv til døden; men fordi Jesus er opstået, så er vor død til livet. Det er en anden måde at sige det på, som Paulus siger i epistelteksten. Og Maria kan vende tilbage til livet med ordene: ”Jeg har set Herren”. Maria har set den opstandne Jesus.

Når jeg tidligere sagde, at den røde tråd med den ene og de mange ”knækker” lidt i dag, så er det netop fordi hovedsagen i Johannes’ forkyndelse er den ene og den ene. Jesus og det enkelte menneske. Men, som også nævnt, så er tråden alligevel, og det tror jeg også er meget vigtigt. Jesus kommer til Maria, viser sig for hende i opstandelsen og giver hende livet tilbage, og giver hende en opgave: ”gå hen til mine brødre og sig til dem”. Jesus viser sig for Maria og dette skal føre til handling for Maria, for de andre, for de mange.

Jesu åbenbarede sig ikke for Maria blot for at give hende en forunderlig oplevelse. Og Maria holdt heller ikke oplevelsen for sig selv. Opstandelsen er en begivenhed, der skal fortælles, for at Jesus kan åbenbares for mennesker i sin opstandelses herlighed. Og det er stort set kendetegnende for alle de mennesker, vi senere hører om i Bibelen, der har set den opstandne, at de fortæller om det, for de vil, at Jesus skal være også de andre menneskers frelser.

Derfor må vi ikke holde forkyndelsen af Jesu opstandelse tilbage, for da tilbageholder vi Frelseren Jesus for andre mennesker. Når Jesus åbenbares for os, er det for, at vi skal se Jesu herlighed.

Jesus er min frelser. Jesus er vores frelser, og i ham har vi livet, for han er opstanden.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen